

Zoo iemand durft toch veel zeggen! — En hij wischt met de hand langs 't hoofd.

Bij 'n helder opgaande vlam ziet hij nu de boeken van jaren en jaren, duidelijk in groote orde en nauwgezetheid. Véél kwade schuld is daar niet en bijna alle posten zijn langs den gebruikelijken weg geïnd. Wie goed beheer in zaken heeft, maakt geen schuld. 't Woord alleen is den energieken man een walg, en voor onverstand en nonchalance tegenover de plichten der maatschappij moet straf zijn, ten voorbeeld van anderen, en deze nauwgezetheid en dit plichtgevoel heeft zijn vermogen doen aangroeien tot een belangrijk kapitaal.

Humaniteit! — — 't Idée alleen. — — Hoe zou zoo'n bladzijde er uit zien? — Hoe? — Een gansche reeks van insolide lui, namen van mannen en vrouwen met abnormale begrippen omtrent mijn en dijn, anders niet. Ze dansen voor zijn koortsig en overspannen brein een wilden rondedans en 't lijkt hem of mevrouw Reeze lacht, maar nu leelijk, héél leelijk.

Met 'n schrik richt hij zich op, want beide dames lachen hem hartelijk uit.

„Nee maar Henri,” — zegt Eva — „je slaapt zoo waar in ons gezelschap, we hebben niets aan je!”

„'k Beken schuld en vraag nederig om vergeving — en waar hebben de dames 't over?”

Hij tracht opgewekt en monter aan 't gesprek deel te nemen, maar 't lukt slecht. Hij gevoelt zich ziek, koortsig, nerveus, anders dan gewoon en met dringend verlangen ziet hij 't einde der droge conservatie tegemoet.

Als het tien heeft geslagen wordt het haakwerkje ingerold en in 't mooie taschje geborgen, en eindelijk is 't gedaan, 't geluid van die stemmen zóó eentonig saai glijdend, zonder kleur of gedaante.

„Hans!”

Hij ziet haar aan.

„Weet je wel, dat we geen gezelligen avond hebben!”

„'t Kan wel!”

„'k Heb weer hoofdpijn ook” — zegt ze.

„Vroeg gaan slapen, Eva, dan ben je morgen weer frisch!”

„'t Is naar, als je zoo verschrikkelijk stil bent!”

„'k Ben niet goed, kind, koorts of zware kou, vervelend in één woord.”

• „Mon Dieu, je klaagt haast nooit. Je bent toch niet ziek?”

Vriendelijk gaat ze naar hem toe, beurt met haar blanke handen zijn hoofd omhoog, en als ze hem nu aanziet, ontdekt ze wel degelijk storing in 't anders vrij normale gestel.

Traag beweegt hij zich en lusteloos komen de woorden. 't Is, of hij met banden gehecht is aan zijn stoel en de haardvlammen houden hem gevangen met eindeloze verhalen en voorstellingen, die hij tot vermoeiens toe beantwoordt, weerlegt of beaamt, rusteloos, naar-druk.

Hij kan zich niet onttrekken aan dien zwaren hersenarbeid en toch feitelijk niets doende.